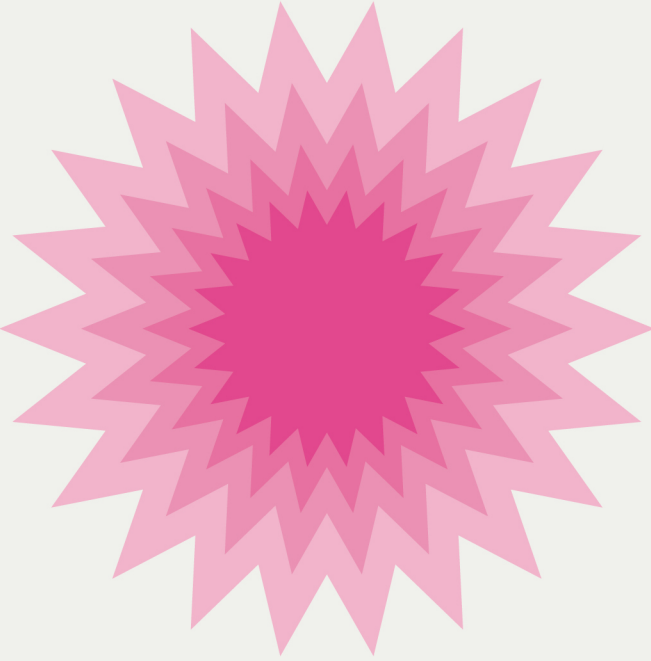

Yaban Koyununun İzinde

TEURAKKATI

19.
Baskı
—

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Nihal
Önel

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık* ve *Dans Dans Dans* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Yaban Koyununun İzinde

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İmkânsızın Şarkısı	Kadınsız Erkekler
Zemberekkuşu'nun Güncesi	Sputnik Sevgilim
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Tuhaf Kütüphane
Sahilde Kafka	Karanlıktan Sonra
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Fırın Saldırısı
Koşmasaydım Yazamazdım	Rüzgârın Şarkısını Dinle
1Q84	Kumandanı Öldürmek
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Doğum Günü kızı
Uyku	Mesleğim Yazarlık

YABAN KOYUNUNUN İZİNDE

Orijinal adı: Hitsuji o meguru boken

© by Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Türkçeye çeviren: Nihal Önal

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2008

13. baskı / Nisan 2020 / ISBN 978-975-991-955-9

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yaban Koyununun İzinde

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Nihal Önal

1. bölüm

Bir başlangıç

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çarşamba günü pikniği

Sabah baskısında, tek paragraflık bir haberdirdi. Bir arkadaşım bana telefon edip, haberi okudu. Bir özelliği yoktu. Lise-yi yeni bitirmiş acemi bir muhabirin yalnızca alıştırma olsun diye yazabileceği bir haber.

Tarih, bir sokak köşesi, bir kamyon sürücüsü, bir yaya, bir kaza, bir ihmalin araştırılması.

Bir derginin iç kapağındaki o şiirler gibi geliyordu kulağa. “Cenazesi nereden kalkıyormuş?” diye sordum.

“Ben de bilemiyorum ki. Acaba ailesi var mıydı kızın, o bile belli değil.”

Elbette vardı bir ailesi.

Ailesinin adresini ve telefon numarasını bulmak için emniyet müdürlüğüne telefon ettim, sonra da kızın evini arayarak, cenaze töreninin ayrıntılarını öğrendim.

Ailesi Tokyo’nun eski bir mahallesinde yaşıyormuş. Haritamı çıkartıp, oturduğu yeri kırmızıyla işaretledim. Her yere metro, tren ve otobüs seferleri vardı; bunları gösteren çizgiler, biçimsiz bir örümcek ağı gibi birbirini kesiyor, birbirinin üstünden atlıyor, mahallenin sokakları ve pis su kanalları tam bir labirent oluştuyordu.

Cenaze töreninin yapılacağı gün, Vaseda’dan bir tramvaya bindim, son durağa yakın bir yerde indim. Harita, bir yerkü-

re modeli kadar yardımcı olabildi diyebilirim. Her defasında, törenin nerede yapılacağını öğrenmek için, paket paket sigara satın almak zorunda kaldım.

Kahverengi bahçe parmaklığıyla çevrilmiş ahşap bir evdi. Bahçe küçüktü, içinde yağmur suyu birikmiş ve terk edilmiş seramik bir mangal vardı. Toprak, koyu renk ve ıslaktı.

Katılımcılar sadece aileden ibaretti, hemen hemen hepsi yaşça büyüktü. Ancak otuzunda olan ağabeyi başkanlık ediyordu törene, eniştesi de olabilirdi.

Babası, elli-elli beş yaşlarında, kısa boylu bir adamdı, koluna siyah bir yas bandı takmıştı. Girişte dikiliyor ve neredeyse hiç kıvıldamıyordu. Sağanak yağmurla tertemiz yıkanmış bir sokağı anımsattı bana.

Ayrılırken, sessizce başımı eğdim; o da tek kelime etmeden başımı eğdi.

O kızla dokuz yıl önce, sonbaharda, ben yirmi, o on yedi yaşındayken tanışmıştım.

Üniversitenin yakınında, arkadaşlarla takıldığım küçük bir kahve vardı. Pek bir şeye benzemezdi ama bazı değişmez özelliklerini koruyordu: *hard rock* müzik ve kötü kahve.

Kız hep aynı yerde oturur, dirseklerini masaya sıkıca dayayıp, kitap okurdu. Gözlüğü –diş telini andıran– ve incecik, bir deri bir kemik elleriyle, sevimli görünürdü. Kahvesi hep soğuk, kül tablası hep izmaritlerle dolu olurdu.

Değişen tek şey, kitaptı. Bir gün Mickey Spillane okurdu; başka bir gün Kenzaburo Oe, başka bir günse Allen Ginsberg. Kitaplarda, ön ve arka kapak dahil, okunmadık tek sözcük bırakmazdı. Okumak demeyelim de, mısır koçanı kemirir gibi kemirirdi kitabı. O günlerde, insanların birbirlerine ödünç kitap vermesi pek olağandı, bu yüzden okuyacak şey bulma sıkıntısı çekmiyordu hiç.

O günler, the Doors, the Stones, the Byrds, Deep Purple

ve the Moody Blues topluluklarının revaçta olduğu gündü. Her şey, az sonra düşüp yok olacağı uçurumun tam kıyısındaymış, tek bir itiliş bekliyormuş gibi görünse de, havada dipdiri bir şeyler vardı.

Kızla ben birbirimizden kitap ödünç alıyor; bitmez tükenmez söyleşilere dalıyor, kötü viski içiyor, tatsız tuzsuz bir cinsel ilişki yaşıyorduk. Biliyorsunuz işte, gündelik şeyler. Perde de bu arada, altmışlı yılların kargaşasına doğru iniyordu usulca.

Kızın adını unutmuşum.

Ölüm ilanını çıkartıp bakabilirim ama ne değişir ki artık, unutmuşum işte.

Diyeğim eski dostlara rastladım da konu ondan açılıverdi. Kimseler anımsamıyor adını. Baksana, bir zamanlar bir kız vardı, hani önüne gelenle yatardı, biliyorsun ya, yüzü nasıldı, adını da bir türlü çıkartamıyorum işte, ama kaç kez yatmıştım onunla, acaba şimdi ne yapıyordur, sokakta rastlasam ne tuhaf olur değil mi?

“Bir zamanlar, önüne gelenle yatan şu kız vardı ya.”

İşte onun adı.

Aslında, önüne gelenle yatmazdı o kız. Kendince ölçüleri, ilkeleri vardı.

Gene de, şunu kabul etmek gerekir ki; mevcut durum, kızın, kimle olursa olsun, yatmaya istekli olduğunu kanıtlamaya yeter.

Bir kez, sadece bir kez ona, şu ilkelerinin neler olduğunu sormuştum,

“Şey, ille de bilmen gerekiyorsa eğer...” diye başlamıştı. Otuz saniye kadar düşündükten sonra devam etmişti: “Her önüne gelenle yatıyorum denemez. Kimi zaman, düşünmesi bile canımı sıkıyor. Ama biliyor musun, belki de farklı tipler

hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorumdur. Ya da belki de benim dünyam, bana göre ancak böyle bütünlenebiliyordur.”

“Birleriyle yatarak mı?”

“Hı hı.”

Düşünme sırası bana gelmişti.

“Peki söylesene, bazı şeylere anlam vermene yardımcı oldu mu hiç değilse?”

“Biraz” demişti.

Kışın ve bütün yaz boyunca, onu neredeyse hiç görmedim diyebilirim. Üniversite kuşatılmıştı ve birkaç kez de kapatıldı, üstelik benim de çözmek gereken kendimce sorunlarım vardı.

Ertesi sonbahar yine o kahveye gittiğimde müşteriler tamamen değişmiş ve tanıdık bir yüz olarak, bir tek o kız kalmıştı. Gene eskisi gibi *hard rock* müzik çalınıyordu ama ortamdaki coşkudan eser kalmamıştı. Yalnızca kız ve kötü kahve değişmemişti. Karşısındaki sandalyeye çöktüm, buraya eskiden gelenler hakkında konuştuk.

Çocukların çoğu ayağını kesmiş, gelmez olmuştu; biri kendi canına kıymış, bir başkası kayıplara karışmış, izini kaybettirmişti. İşte bunları konuştuk.

“Sen geçen yıl neler yaptın?” diye sordu bana.

“Çeşitli şeyler” dedim.

“Akıllandın mı hiç değilse?”

“Birazcık.”

O gece, onunla ilk kez yattım.

Yaşadığı çevre, aile ortamı konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarını, bana belki birisi anlatmıştır; belki de ikimiz yataktayken kendisi anlatmıştır. Lisedeki ilk yılında babasıyla derin bir anlaşmazlığa düşmüş ve evden kaçmış (liseden de). Öykünün böyle olduğundan eminim. Tam olarak nerede yaşıyordu, neyle geçiniyordu, bilen yoktu.

Gün boyu *rock* müzik dinlenen bir kahvede oturuyor, kahve üstüne kahve içiyor, içtiklerinin parasını ödeyecek birinin gelmesini bekliyordu (ki o günlerde bu bile bizler için hiç de azımsanacak bir para değildi), sonra da kaçınılmaz olarak, soluğu, parayı ödeyen herifle birlikte yatakta alıyordu.

İşte, onun hakkındaki bütün bildiklerim bunlar.

O yılın sonbaharından başlayıp, ertesi yılın ilkbaharına dek, haftada bir, salı geceleri benim Mitaka dışındaki daireme damlayacaktı. Yapmış olduğum basit yemeği silip süpürececek, kül tablalarını dolduracak, radyonun sesini sonuna kadar açarak, *rock* müzik programı eşliğinde benimle sevişecekti. Çarşamba sabahları uyanınca, yakınlardaki üniversite kampüsünün ormanında bir yürüyüşe çıkacak ve okulun yemekhanesinde öğle yemeği yiyecektik. Öğleden sonra, öğrenci kantininde birer fincan kahve içecek ve eğer hava güzelse çimenlere uzanıp gökyüzünü izleyecektik.

“Bizim çarşamba pikniğimiz” diyordu buna.

“Ne zaman buraya gelsek, pikniğe gelmişiz gibi oluyorum.”

“Sahi mi? Pikniğe mi?”

“Şey, çayır uçsuz bucaksız ve herkes o kadar mutlu görünüyor ki...”

Doğrulup oturur ve sigarasını yakmak için birkaç kibrit çakardı art arda.

“Güneş gökyüzünde iyice yükselip, sonra alçalmaya başlıyor. Birileri geliyor, sonra gidiyor. Zaman da tatlı tatlı akıp geçiyor. Tam bir piknik gibi, değil mi?”

O sırada yirmi bir yaşındaydım, yirmi ikiye girmek üzereydim. Henüz okuldan ayrılmam için bir neden olmadığı gibi, yakında mezun filan olacağım da yoktu. Son derece moral bozucu koşullar içinde kısılıp kalmıştım. Aylar boyu kıpırdamamıştım, başka herhangi bir yöne tek bir adım bile atamamıştım. Dünya, dönmeyi sürdürüyordu; sadece ben, kazık gibi,

olduğum yere çakılıp kalmıştım. Sonbaharda her şey inanılmaz bir hüzne büründü, renkler, gözlerimin önünde hızla soldu. Güneş ışığı, ot kokusu, azıcık bir yağmur çisentisi, her şey sinirlerimi bozar oldu.

Kim bilir kaç kez, gece yarısı bir trene bindiğimi gördüm düşümde. Hep aynı düş. Sigara dumanı ve hela kokusuyla, havası iyice bozulmuş bir gece treni. Öyle kalabalık ki, ayakta duracak yer bile yok. Koltukların hepsinde, kuruyup katılaşmış kustumuklar. Tek yapabildiğim, ilk istasyonda kalkıp trenden inmek. Ama indiğim yer, istasyon değil. Civarda tek bir ev ışığının bile görünmediği, açık bir alan sadece. İstasyon şefi yok, saat yok, tren tarifesi yok, hiçbir şey yok; düş böylece sürüp gidiyordu.

O garip günü hâlâ anımsıyorum. Kasım ayının yirmi beşinci günü. Şiddetli yağmurların yerlere saçtığı gingko yaprakları, orman patikalarını altın renkli kuru dere yataklarına dönüştürmüştü. Ellerimiz ceplerimizde, yürüyüşe çıkmıştık ikimiz. Ayaklarımızın altındaki yaprakların hışırtısından ve kuşların tiz çığlıklarından başka ses yoktu.

“Nedir seni böyle düşündüren, söylesene” diye patlayıverdi.

“Ashında hiçbir şey” dedim.

Biraz daha yürüdükten sonra yolun kenarına oturup sigarasından bir nefes çekti. “Kötü düşler mi görürsün hep?”

“*Sık sık* kötü düşler görürüm. Çoğunlukla da, paralarımı iç eden para bozma makinelerini.”

Güldü, elini dizime koyup, hemen sonra çekti.

“Bu konuda konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

“Bugün değil. Konuşmakta zorlanıyorum.”

Yarı içilmiş sigarasını yere atıp ayağıyla dikkatle ezdi.

“Ashında söylemek istediğin şeyi söylemeyi bir türlü başaramıyorsun, demek istediğin bu, değil mi?”

“Bilmem” dedim.

Yakınlardan iki kuş havalanıp, bulutsuz gökyüzünde sırta kadem bastılar. Gözden kayboluncaya dek izledik onları. Sonra o, bir dal parçasıyla toprağa anlaşılmaz bazı şeyler çizmeye koyuldu.

“Seninle yatarken kimi zaman kendimi gerçekten yalnız hissediyorum.”

“Böyle hissetmene neden olduğum için üzüldüm.”

“Suç sende değil. Sevişirken aklında başka bir kız varmış gibi durmuyorsun çünkü. Zaten öyle olsaydı bile, ne değiştirdi ki? Söylemek istediğim sadece...” Cümlesini yarıda kesti ve yere düz çizgiler çizdi usulca. “Şey... bilmiyorum işte.”

“Biliyorsun, seni hiçbir zaman kendimden uzak tutmak istemedim ben” dedim bir süre sonra. “Bana neler olduğunu anlamıyorum. Ama ne olduğunu bulmak için çok çabalıyorum. Olayları abartmak istemiyorum, ancak hiçbir şey yokmuş gibi de davranmam ki. Zaman gerek.”

“Ne kadar zaman?”

“Kim bilir?”

Elindeki dal parçasını yere atıp ayağa kalkarak, ceketine yapışmış otları silkeledi. “On yıl mı? Boş versene, sonsuz zaman desene şuna.”

“Belki” dedim.

Ormanın içinden üniversite kampüsüne yürüdük, öğrenci kantininde oturup sosisli sandviç yedik. Saat ikiydi ve ses ayarı bozulmuş televizyonda Yukio Mişima’nın fotoğrafı, bir görünüp bir kaybolarak göz alıyordu, ses yüzünden neler konuşulduğunu pek çıkartamıyorduk ama ne olursa olsun, bizim için önemi yoktu. Bir öğrenci bir iskemleye çıkarak ses ayarıyla oynamayı denediyse de, sonunda pes edip çekti gitti.

“Seni istiyorum” dedim.

“Tamam” dedi.

Böylece, yine ellerimiz ceketlerimizin ceplerinde, ağır adımlarla benim daireye döndük.

Uyandıgımda onu usulca hıçkırırken buldum, incecik bedeni yorganın altında titriyordu. Elektrik sobasını yakıp saate baktım. Sabahın ikisiydi. Gökyüzünde, şaşılacak kadar beyaz bir ay parlıyordu.

Çaydanlığı ocağa koymadan önce, onun ağlamayı kesmesini bekledim. İkimize bir çay poşeti. Şekersiz, limonsuz, sadece sıcak çay. Sonra iki sigara yaktım, birini ona uzattım. İçine çekti, dumanı üfledi, art arda hızla, üç kez; sonra bir öksürük nöbetine tutuldu.

“Söylesene beni öldürmeyi düşündün mü hiç?” diye sordu.

“Seni mi?”

“Hı hı.”

“Neden böyle bir şey soruyorsun ki bana?”

Sigarası hâlâ dudaklarında, parmağının ucuyla gözkapağını ovuşturdu.

“Özel bir nedeni yok.”

“Hayır, hiç” dedim.

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Doğru söylüyorum. Neden öldürmek isteyeyim ki seni?”

“Şey, sanırım haklısın” dedi. “Bir an düşündüm ki, biri tarafından öldürülmek hiç de fena olmayabilirdi. Örneğin, derin uykudayken.”

“Sanırım öldürme meraklısı biri değilim ben.”

“Öyle mi?”

“Bildiğim kadarıyla.”

Güldü. Sigarasını söndürüp çayını bitirdi, sonra bir sigara daha yaktı.

“Yirmi beş yaşına dek yaşayacağım” dedi, “sonra öleceğim.”

Temmuzda, sekiz yıl sonra, yirmi altısında öldü.

HARUKI

**Rüyaların, sınırların
ve inanılmaz bir
hayal gücünün,
somut ipuçlarından
çok daha önemli
olduğu postmodern bir
dedektiflik öyküsü.**
— *Publishers Weekly*

Japonya hakkında tüm bildiklerinizi unutun... Haruki Murakami'nin yarattığı, insanların tek bir kimono görmeden, meslekleri için ter döktükleri, aşırı içtikleri ve dağılmış evliliklerin girdabında sürüklendikleri dünyaya girin.

Bu değişik, unutulmaz öykünün yirmili yaşlardaki kahramanı, çok ünlü bir dedektifin küçük erkek kardeşi ya da en azından Japon kuzeni olabilir pekâlâ. Kadınlarla ilişkileri ve kadın kulağına duyduğu aşırı ilgi yüzünden başının derde girmesi yetmiyor, bir de sırtında krem rengi bir yıldız olan esrarengiz koyunun peşine düşmek zorunda kalıyor.

